

werkelijk geen v u e s op Margot had, of hij, gesteld dat hij nu eens tòch trouwen wilde, in Margot niet een voor hem de meest geschikte vrouw moest zien?

Hij lag er over na te denken, lang, maar heel rustig.

Maar 't lag aan hèm, of hij....

V.

In den tijd, die nu aanbrak kwam Lazare gaandeweg heelemaal weer in evenwicht. De vraag trouwen of niet trouwen kwam niet meer in hem op, ondanks het feit, dat hij Margot geregeld ontmoette, bij haar thuis, bij anderen, of op het tennisveld. Het was wel opvallend, dat deze kwestie juist zoo geheel voor hem beslist was nu hij weer geloofde, dat hij Margot tot zijn vrouw kon maken als hij slechts wilde, en eigenlijk, dat het daarvoor altijd nog tijd was. De rust, die deze overtuiging hem schonk, bracht hem tot kalme overwegingen, waarbij hij zich telkens het bestaan te binnen bracht van een of meer andere vrouwen, die hij een enkele maal ontmoette, en wie hij zijn aandacht schonk, en wat liefde gaf soms, zonder de hinderlijke gedachte bij voorbaat of achteraf van door deze buitengewone verhoudingen gebonden te zijn. Neen, het trouwen was op het oogenblik van de baan.... Alsof trouwen nu alleen maar mogelijk was met Margot!.... Waarom niet met een zijner andere vriendinnen?.... Het vreemde hiervan ontging hem niet, en hij vroeg zich nóg eens af: zou ik dan toch van Margot houden? Och neen, Margot was geen vrouw voor hem. Wat hem daar het meest van overtuigd deed zijn, was de wetenschap, dat zij niet mooi was, en niet jong meer. In zijn egoïste oppervlakkigheid was hij nimmer aan de gedachte toegekomen, dat er nog andere eigenschappen bestonden dan uiterlijk schoon en volle jeugd, die een vrouw charme verleen in het oog van den man die haar begrijpt. Van één ding was was hij maar doordrongen: dat

niemand het in zijn hoofd zou krijgen haar móói te noemen. Ze had iets vriendelijks in haar gelaat, evenals zij in haar houding, haar bewegingen, haar heele wezen iets liefs had. Maar mooi, mooi was ze niet. En ze was acht en twintig al. Een vrouw van acht en twintig is haar jeugd gepasseerd. Bovendien zag Margot er niet uit als zou zij worden wat men noemt een goed geconserveerde vrouw. Ze was nú al niet meer zoo gevuld in haar gelaat, en haar handen waren, hoewel sierlijk van vorm en lijn, hem te smal en te lang, niet van die weeke molligheid en zachtheid, die aan vrouwehanden, als ze werkelijk mooi zijn, zoo'n zinnelijke bekoring geven, vond hij.

Toch, iedere keer wanneer hij over Margot zat te peinzen, steeg er in hem iets van een vaag verlangen naar haar bijzijn omhoog....

Hij zag haar veel, den laatsten tijd....

Dat was prettig, vooral nu die trouwgeschiedenis van de baan was.

Met een kalm gemoed bedacht hij zich dan ook, dat hij Margot den volgenden avond bij de Van Dinterens zou ontmoeten.

VI.

Dat Lazare den dag van het fuifje bij de Van Dinterens, en de dagen daarvòòr, niet zoo maar voor de leus, bij toeval, of bij wijze van tijdverdrijf telkens weer langeren of korteren tijd over Margot Cloppenburgh had zitten suffen en droomen, was hem duidelijk, toen hij zich, 's avonds laat thuisgekomen, wéér met haar persoon bezighield.

Hij wist nu, dat hij tòch op haar verliefd geweest was. Natuurlijk geen jongensachtige verliefdheid vol onstuimig verlangen, maar juist dat kalme, dat vasthoudende, onbewuste bijna, dat de verliefdheid van rijpere mannen zoo bijzonder kenmerkt.

Dát was het geweest. Hij had 't te pakken gehad!

Maar nu was het gevaar voorgoed geweken. Hij had Margot dezen avond heel